

Stimate Domnule Neculai Popa,

Numele meu este Rhea Cristina, sunt scriitor și jurnalist. V-am citit recent excepționala Dvs carte, „Coborârea în iad“, pentru care vă felicit din toată inima, ca și pentru faptul că ați reușit să rezistați, atât fizic cât și psihic, tuturor torturilor și umilințelor la care ați fost supus în anii grei de pușcărie. Sunteți un om cu totul deosebit și vă mulțumesc că existați pentru noi, românii, ca națiune.

Îmi permit să vă alătur, așa cum am stabilit telefonic, întrebările pentru viitorul meu de interviuri, pe care eu însămi îl voi culege și redacta, pentru a fi predat ulterior unei edituri particulare din București – ce ar fi interesată să îl publice. Eu vă mulțumesc respectuos pentru amabilitatea și acordul dumneavoastră, pe care mi l-ați dat telefonic, și sper ca întrebările mele (puteți răspunde doar la cele care vă surd) să nu vă dezmăgească în privința pregătirii mele profesionale. Vă trimit, în acest plic, și ultima mea carte apărută.

Volumul ^{viitor} va analiza perioada interbelică a României și cea a întunericului comunist, pe multiple planuri: politic, social, cultural și moral, cu toate avantajele și dezavantajele perioadelor respective. Vă rog să vă axați cu precădere asupra momentelor istorice marcante ale țării și modului în care acestea s-au impus și v-au influențat destinul, ca și asupra momentelor speciale ale vieții Dvs (arestarea Dvs, efectele acesteia asupra membrilor familiei Dvs, atmosfera generală a societății din acele vremuri, reacția prietenilor, etc.)

Ca și în cazul celorlalte interviuri ale mele, publicate, îmi permit să vă întreb dacă Dvs ați fi de acord ca acest interviu să apară și pe site-ul Fundației Aspera din Boston, condusă de o româncă inimoasă, care, printre alte activități educaționale pentru România, se ocupă de crearea și existența unui proiect de istorie orală pe Internet (acest site, www.memoria.ro), în vederea recuperării memoriei colective a adevărilor istoriei noastre naționale, pentru românii de pretutindeni. Eu și interlocutorii mei de până în prezent am fost absolut de acord, pentru că această formă de publicare electronică oferă o mai mare publicitate interviurilor și mult mai perenă decât o carte – care, oricum, de la creare și până la apariția ei pe piață necesită un timp mai îndelungat, iar după epuizarea ei este, într-un fel, uitată.

În cazul în care veți fi de acord cu publicarea interviului pe site-ul Fundației, vă mulțumesc și vă rog să semnați hârtia alăturată (pe care eu o voi trimite Fundației, este rugăminta acesteia) și să mi-o expediați prin poștă. De asemenea, vă rog să îmi trimiteți poștal textul interviului (răspunsurile dumneavoastră). Mi-ați face o mare bucurie dacă ați reuși să mi-l trimiteți până la data de 15 iunie 2002.

Vă mulțumesc respectuos.

Cu maximă considerație, *Rhea Cristina*
Tel. 323. 95. 17 (acasă); 095. 057. 235 (mobil)

Adresă: O. P. 44, C. P. 53, sector 3, București

Răspunsurile la întrebările adresate domnului NECULAI POPA
de către jurnalista RHEA CRISTINA, pentru fundația ASPERA
și pentru un nou volum de interviuri

1. *Vă rog, pentru început, să rememorați câteva din momentele istorice importante ale României, care v-au marcat copilăria și perioada tinereții.*

M-am născut într-un sat mic de răzeși, departe de frământările ce aveau loc în țară. Îmi amintesc cum zi de zi, părinții se tânguiau că nu mai pot face față nevoilor zilnice, deoarece făceau parte din categoria celor săraci sau cel mult mijlocași, având doar trei hectare de pământ, de pe care trebuiau să crească șapte copii.

Cu timpul, fratele cel mai mare, cu ajutorul unor rude, a absolvit liceul și s-a înscris la Facultatea de Drept din Iași, iar când venea în vacanța eram numai ochi și urechi, ascultând când vorbea cu tata sau cu învățătorul din sat despre protestele și frământările studentești din țară și atunci am început să înțeleg tânguierile părinților. În mintea mea de copil doream să ajung cât mai repede mare, pentru a mă alătura și eu acestora. Auzind despre nedreptățile și mizeria în care trăiau majoritatea țăranilor, am înțeles de ce umblam cu opincile sparte și cu hainele peticite. Mai apoi am fost șocat de asasinarea lui I.Gh. Duca și nu-mi dădeam seama din ce cauză a fost omorât, dar, ascultând pe fratele meu cum explica cauzele acestui asasinat, parcă am început să mă bucur crezând că s-a terminat cu sărăcia. Chiar mă încânta atunci când auzeam cântându-se cântecul popular apărut imediat după moartea lui:

"Stai măi Duca nu mișca

C-a sosit și moartea ta"

Unele motive ale asasinării lui I.Gh. Duca, auzite de la fratele meu, au fost consemnate de Grigore Gafencu în cartea sa "Însemnări politice 1929 - 1939" editura Humanitas 1991, p. 312-313, din care redau următoarele fragmente: "*D-I Duca a avut din ziua întâi ponosul de a fi adus de străini ... Astfel a venit la putere Jean Duca. Protejat de Titulescu, cerut de Paul Boncour, dorit de presa "democratică", impus de camarila evreiască ... mai întâi a reprimat Garda de Fier. Apoi, în ajunul alegerilor, a dizolvat-o. Cu acest prilej au fost împușcați mai mulți studenți, arestați și bănuți toți militanții*

gardisti". Grigore Gafencu evită însă să menționeze că I.Gh. Duca a fost de acord cu guvernul francez, ca România să mai primească în țară încă 400.000 de evrei din Galiția sau Rusia.

Nu după mult timp urmează dictatura lui Carol al II-lea, cu asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, împreună cu alți 13 legionari, urmând apoi asasinarea lui Armand Călinescu, principalul vinovat în asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, fapt mărturisit chiar de el în memoriile sale "Însemnări politice 1916-1939", editura Humanitas 1990, p. 390-393. După asasinarea lui Călinescu, Carol al II-lea a trecut la represalii, împușcând aproape 300 de legionari fără a fi judecați. Numai în ziua de 21 și în aceeași noapte de 21-22 septembrie 1939 au fost împușcați 264 de legionari din toate păturile sociale (preoți, studenți, elevi, muncitori, țărani, intelectuali), de mare valoare, fără a fi judecați, iar trupurile lor au fost aruncate pe străzi pentru a înspăimânta lumea. Or, toate aceste evenimente nu puteau trece fără a lăsa urme în sufletul meu și vor avea un rol hotărâtor în viața mea.

2. Cum era structurată societatea românească (cum era asigurat echilibrul social și politic) și care era locul valorii și al adevărului în România de dinainte de invazia comunistă? Ce rol aveau pentru români Monarhia Română și Regele Mihai?

Societatea românească înainte de invazia comunistă nu era prea mult diferită de cea de azi. Majoritatea populației era formată din țărani, dintre care o mare parte o duceau foarte greu, trăind într-o mare mizerie. După primul război mondial a avut loc improprietărea țărănilor, dar țăranul nu avea cu ce să lucreze pământul, neavând unelte necesare, după cum s-a întâmplat și după 1989, când i-a fost dat înapoi țăranului pământul, dar fără utilajele cumpărate prin munca lui. Aceste utilaje, după așa zisa revoluție din 1989, au fost cumpărate de nomenclatura comunistă existentă în fiecare comună, la prețuri derizorii.

Clasa muncitoare era neînsemnată, neorganizată, încât, de frica pierderii locului de muncă (ca și astăzi), muncitorii făceau politica patronului. În întreprinderile mari, muncitorii erau oarecum organizați, dar nu puteau face mare lucru de frica jandarmilor și a poliției, care erau la dispoziția politicienilor și îmbogățiților.

În ceea ce privește monarhia, pentru majoritatea românilor era ultima speranță spre mai bine. Pentru români, cu foarte mici excepții, monarhia era o instituție absolut necesară. Corneliu Z. Codreanu spunea: "Nu trebuie să se confunde omul cu instituția, un monarh este mic când face ce vrea și e mare atunci când face ce trebuie. Au fost în istorie monarhi buni sau răi, dar monarhia a fost totdeauna bună". Prerogativele regale erau prevăzute

prin Constituție, "Regele domnește nu guvernează", având obligația de a urmări respectarea Constituției.

Carol I și Ferdinand au fost mari pentru că s-au pus în slujba neamului, fiind iubiți de popor pentru realizările făcute. Urmașul lor, Carol II, a venit ca un blestem pentru poporul român. S-a pretat la cele mai josnice fapte; uciderea fără judecată a celor ce aveau curajul să-l înfrunte, s-a înconjurat de oameni corupți, care nu aveau nici un respect pentru poporul român. A dus o viață într-un continuu desfrâu, furând tot ce putea din avutul țării, ducându-l peste graniță. Urmașul său, Mihai I, era un copil nevinovat, disprețuit și ostracizat mult timp de mareșalul Ion Antonescu. A contribuit la rușinosul act de la 23 august 1944, fiind sfătuit de acei oameni pentru care interesele personale erau mai presus decât ale țării. Faptul că își asumă răspunderea loviturii de stat de la 23 august 1944 prin arestarea lui Antonescu a fost și este disprețuit de foarte multă lume. Se pune întrebarea, de ce nu l-au lăsat pe Ion Antonescu să continue negocierile și să încheie el armistițiul?

3. Ce sentimente vă domină când vă gândiți la perioada interbelică? Dar la cea comunistă?

Un sentiment de milă, dar și de indignare pentru acest neam, pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu o țară atât de frumoasă și bogată, dar care nu a fost și nu este în stare să o prețuiască și să o stăpânească, lăsându-se înșelat atât de străini, cât și de cei ce l-au condus și-l mai conduc încă. Sunt cuprins de un sentiment de revoltă și tristețe când văd răbdarea și indiferența lui. Dumnezeu pentru a-l trezi din această nepăsare, drept pedeapsă, a trimis poporului român pe cap comunismul, dar se pare a fi fost în zădar, complacându-se și în prezent în aceeași nepăsare, din care s-ar putea trezi prea târziu.

4. Ce valoare avea/are omul, în perioada interbelică, comunistă și în cea contemporană din România?

Valoarea omului în țara noastră era și este dependentă de cei ce o conduc și de scopurile lor. În general, în perioada interbelică omul era apreciat după cât era de folos societății, dar și după gradul de supușenie față de oligarhia românească. În perioada comunistă omul a devenit un mijloc de producție, fiind lipsit de personalitate, iar în perioada contemporană grija și respectul față de om face parte doar din limbajul politic. Se urmărește în fond distrugerea lui morală și spirituală, pentru a putea fi transformat în această perioadă a globalizării într-un om automat, într-un robot manevrat și controlat de la distanță. Doar biserica a căutat cât de cât să-i reamintească omului că s-a născut

independent. Relevant este faptul că majoritatea oamenilor de valoare părăsesc țara, ceea ce demonstrează că România, cu mici excepții, a fost și este condusă de oameni fără valoare.

5. Cine erau oamenii pe scena politico-culturală a României și care erau trăsăturile esențiale ale clasei de elită a României, clasă care făcea istorie și ne reprezenta în străinătate? În care om politic al momentului de dinainte de 30 Decembrie 1947 credeți cel mai mult și de ce?

Nu greșesc deloc când afirm că pe scena politico-socială nu a fost folosită elita românească, întrucât aceasta ar fi incomodat pe cei ce conduc țara, fiind corupți sau vânduți puterilor din afară. De obicei posturile cheie erau ocupate de francmasoni, de linguiștorii și trepădușii din jurul lui Carol II. Cu unele excepții, un rol negativ l-a avut presa care era la cheremul lui Carol II sau a oligarhiei financiare din acele vremuri. Pentru oameni ca George Brăteanu, Mihail Manoilescu sau Iuliu Maniu se depuneau toate eforturile pentru a fi împiedicați să se afirme, după cum s-a întâmplat și cu oamenii de cultură (Lucian Blaga, Nichifor Crainic, Mircea Eliade etc.). Din păcate oamenii politici de dinainte de 30 decembrie 1947 nu mai prezentau încredere, deoarece au început să cocheteze cu comuniștii. Dacă pentru țărani și o mare parte din tineret Iuliu Maniu era singura lor speranță, cu scurgerea timpului oamenii își pierdeau încrederea în el, datorită faptului că avusese un rol principal în lovitura de stat de la 23 august 1944, cu urmările tot mai tragice pentru soarta țării, dar și pentru încrederea pe care au avut-o în puterile apusene, care ne-au lăsat pradă Rusiei bolșevice. Oamenii i-au acordat voturile din noiembrie 1946 sperând că vor înlocui un rău mare cu unul mai mic, dar și pentru că era singura speranță de a împiedica instalarea comunismului în țară.

6. Ce însemna pe atunci în România a avea o cultură și o educație serioasă? Ce rol juca religia în viața dumneavoastră? Dar în viața societății românești?

În perioada interbelică, România a cunoscut o înflorire a culturii. Regele Ferdinand având o cultură deosebită a dat mare atenție acestui lucru, iar întâlnirea dintre cultura din vechiul regat, de influență franceză, cu cea de influență germană din Transilvania, Banat și Bucovina a fost benefică pentru țara noastră. Am avut norocul să avem parte de profesori bine pregătiți, exigenți, incoruptibili și conștienți de misiunea lor. Cărțile erau ieftine și se găseau pretutindeni, iar literatura pornografică era inexistentă. Pentru clasa de mijloc era editura "Biblioteca pentru toți", unde se putea găsi orice carte, la prețuri destul de mici.

Elevilor săraci li se acordau burse, care se obțineau prin concurs și pe baza actelor de pauperitate. La sfârșitul anului cine rămânea corigent sau dacă nu avea o medie generală de minim 7,50 bursa se pierdea, fiind scoasă la concurs în anul următor, încât de ea se bucurau numai elevii săraci și sărguitori. Religia avea un rol foarte important în educația copiilor. Ea începea din primii ani în sânul familiei, fiind completată în școala primară și în liceu, având un rol important în formarea caracterelor. Între cultură și religie nu existau divergențe, dimpotrivă completându-se unde era cazul. Religia juca un rol foarte important în armonizarea societății.

7. Vedeți o legătură intrinsecă între evoluția normală a societății românești și regimul constituțional din România, pentru perioada de dinainte de 30 Decembrie 1947?

Până la abdicarea regelui Mihai, Constituția a avut un rol important în evoluția societății, în special pe plan social și cultural. Era respectată de marea majoritate a oamenilor, excepție făcând Carol II și compania lui. După ocuparea țării și instalarea comunismului, Constituția a fost total ignorată, fiind folosită uneori doar ca material propagandistic.

8. Cum ați defini libertatea din România de dinainte de plecarea forțată din țară a Regelui Mihai și libertatea care s-a creat la noi după Decembrie 1989? Cum reușiți în prezent să "vă împăcați" cu cele două realități (de ordin: economic, social, politic și spiritual) atât de diferite ale României?

Este greu de vorbit despre libertatea de dinainte de abdicarea regelui Mihai și cea de după 1989, deoarece au aceeași rădăcină, numai că a fost folosită diferit. Până în 1944 libertatea era totală, dar numai pentru cei ce erau la putere sau în grațiile unor oameni politici. Totuși ea a fost constructivă până la apariția lui Carol II. A vorbi despre libertate în timpul acestuia înseamnă lipsă totală de informații. Se poate vorbi de libertate când țara era plină de lagăre cu deținuți politici și când poliția, jandarmeria și siguranța făceau ce voia Carol II? În ceea ce privește libertatea după 1989, este suficient să deschizi televizorul și să ai răbdare să privești la reclamele sau filmele obscene aduse din așa zisa "lume liberă", sau să ieși pe stradă pentru a vedea cum este înțeleasă libertatea de către tineret și susținută de oamenii noștri politici. Or, pentru politicienii noștri de azi libertatea înseamnă să faci tot ce vrei, să furi, să minți, să renunți la rușine, ceea ce înseamnă degradare morală.

9. *Înainte de Decembrie 1989, România a avut o clasă veritabilă de disidenți anticomuniști? Vă rog să-mi vorbiți despre rezistența anticomunistă, despre anii de detenție în închisorile Jilava și Peninsula, unde ați fost deportat patru ani din viața dumneavoastră (cauzele care au condus la arestarea dumneavoastră, situația politică internă și internațională a perioadei de atunci, modul de organizare a închisorilor comuniste românești, precum și situația de atunci, la nivel național, a rezistenței anticomuniste românești).*

În zilele noastre noțiunea de disident mi se pare foarte confuză. De aceea este necesar să se facă o deosebire între disidenții reali, datorită opțiunilor politice și a acelor care au apărut în urma pierderii unor privilegii sau cei care văzând prăbușirea comunismului, au apărut ca disidenți, încercând să mai salveze ceva din el, rămânând cu aceleași convingeri și obiceiuri. Cât privește rezistența anticomunistă, consider că nu este indicat să vorbesc eu despre aceasta, putând fi acuzat de lipsă de obiectivitate. De acest lucru trebuie să se ocupe istoricii și sociologii, dar să nu se mărginească a se documenta din presa vremii sau din cărțile scrise la comandă, cum fac unii istorici de azi. Trebuie mers la documentele primare, studiate și verificate cu multă atenție și comparate cu literatura memorialistică, care se cere și ea a fi verificată.

10. *Vă rog să descrieți, pe scurt, momentul arestării dumneavoastră și efectele ulterioare ale acesteia în viața dumneavoastră și a familiei dumneavoastră. Care a fost pilonul principal al rezistenței dumneavoastră morale și fizice?*

Am fost arestat la data de 15 mai 1948, eliberat în 1957, fiind trimis cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, de unde am fost iarăși arestat în anul 1958 și pus în libertate la data de 6 mai 1964. Deși am trecut prin demascarea de la Pitești din anii 1950-1951, ieșind cu sănătatea distrusă, nu am regretat niciodată și nu regret nici în prezent drumul pe care l-am ales, deoarece am pornit pe această cale dezinteresat, doar cu gândul de a-mi face datoria de român față de neam, biserică și țară, ceea ce a făcut să suport mai ușor toate supliciile de care am avut parte.

11. *Care era obiectivul comunismului? Ce tipuri de asasini și ce tip de cetățeni a creat comunismul (în România cu precădere)? Ce efecte au avut pentru dumneavoastră, pe plan profesional și moral, anii grei de pușcărie în închisorile comuniste?*

Comunismul este primul pas spre globalizare. Prin el trebuia să înceapă transformarea omului, pentru ca în final să ajungă un robot. Pentru obținerea acestui scop

trebuia compromisă și distrusă biserica, sentimentul național și familia. În atingerea acestui scop 'au fost aleși' oameni de la periferia societății, oameni sadici, ușor de manevrat sau străini de neam și biserică, fiind dispuși să facă orice – exemple tipice: Alex. Nikolschi, Maromet ș.a. Comunismul a reușit să creeze un om fără personalitate, fără veun ideal, un om debusolat care nu mai știe să facă deosebirea între ce e bine și ce e rău, capabil numai să execute ce i se cere. Urmările anilor de pușcărie pe plan moral sau profesional nu mi-au influențat viața. Ceea ce era important pentru mine a fost să nu-mi pervertesc sufletul făcând compromisuri, căutând să rămân tot timpul așa cum am fost înainte de a intra în pușcărie.

12. Credeți în idea de destin? Dacă da, cum vă definiți propriul destin profesional și uman? Ce trăiește România în prezent? Vă rog să-mi oferiți o definiție a României contemporane. Către ce ne îndreptăm în prezent? După Decembrie '89, de ce o ducem din rău în mai rău?

Nu am crezut și nu cred în destin. Destinul și-l face omul singur. Acceptând destinul ar trebui să dispară noțiunea de păcat, iar jertfa Mântuitorului Isus Hristis nu-și mai avea sens. Omului i-a fost dată libertate deplină (liber-arbitru) pentru a alege ce e bine de făcut și ce e rău, iar de faptele sale urmează să răspundă în fața lui Dumnezeu.

Este greu de spus dacă astăzi mai există o Românie ca în trecut, pentru că cea de azi se află într-o somnolență profundă, din care doar Dumnezeu o mai poate salva, deoarece, pe cei ce o conduc în prezent, îi interesează mai mult globalizarea decât soarta României.

13. Cum vedeți situația tinerilor din România?

În prezent tineretul este dezorientat, fiind o victimă a trecutului comunist, dar și a prezentului. La marea majoritate se simte lipsa educației din familie, cât și cea din școală. Paradoxal este faptul că la unii tineri educația primită în familie este anihilată în școală, unde profesorii nu-și mai pot face datoria de educator urmare a unor libertăți exagerate date elevilor. Chiar din școlile preuniversitare, pentru unii, șmecheria, obrăznicia, deznățul sunt considerate virtuți. Majoritatea din cei ce vor să muncească pentru a se realiza profesional, familial etc. în condițiile actuale este aproape imposibil, fiind nevoiți să emigreze, sperând că acolo își vor îndeplini dorințele. Aș mai putea adăuga că, o mare parte a tineretului de azi nu cunoaște istoria poporului român, dar nici nu-l interesează, fapt ce se va resimți în viitor.

14. *Care este actualmente atitudinea oamenilor politici români vis-à-vis de poporul pe care îl conduc?*

Atitudine ce poate fi caracterizată prin dispreț, nepăsare și nerușinare pentru a menționa doar câteva. Pentru politicienii de azi poporul român constituie un piedestal de pe care să-și expună mediocritatea. Or, iresponsabilitatea de care dau dovadă, se va răsfrânge asupra țării.

15. *Un model istoric și politic românesc contemporan, de mare anvergură internațională, le puteți oferi tinerilor și cetățenilor României de azi?*

Pentru mine, momentul istoric și politic dătător de speranțe a fost manifestarea studenților din Piața Universității din 1990, când s-a putut vedea o reдеșteptare a conștiinței românești dătătoare de speranță, dar și valoarea politicienilor din acea vreme, care s-au folosit de mineri conduși de securiști infiltrați în mijlocul lor, distrugând și măcelărind nu numai pe studenți ci și pe oamenii pașnici pe care îi întâlneau. Au fost zile de adevărată barbarie, cu care se pot mândri conducătorii de atunci și majoritatea celor de azi. Cuvintele: "Murim dar nu plecăm de aici" sau "Mai bine golan decât comunist" merită a fi scrise cu litere de aur și puse pe frontispiciul Universității, pentru a fi mereu prezente în inimile studenților.

16. *Cum ați defini libertatea din România de dinainte de plecarea forțată din țară a Regelui Mihai și libertatea care s-a creat la noi de după Decembrie 1989. Cum reușiți în prezent să "vă împăcați" cu cele două realități (de ordin: economic, social, politic și spiritual) atât de diferite ale României?*

Cu toate că libertatea era prevăzută prin Constituție, de aceasta se bucurau un număr redus de persoane. Ea a fost îngrădită atât înainte de 23 august 1944, cât și după aceea. Libertatea de după 1989 a fost dată de neocomuniști după cum le-au cerut-o interesele. Se poate da ca exemplu deschiderea granițelor pentru a fi pe placul apusenilor, dar și pentru a scăpa de posibili adversari, precum și de aceia care trebuiau să fie trași la răspundere pentru crimele comise, de exemplu Alexandru Drăghici.

17. *Vă rog să descrieți, pe scurt, momentul arestării dumneavoastră, cauzele acesteia și anii grei de pușcărie în închisorile comuniste. Care a fost pilonul principal al rezistenței dumneavoastră morale și fizice?*

Am fost arestat deoarece am făcut parte din "Frățiile de Cruce" și pentru că

împreună cu numeroși studenți pregăteam puncte de rezistență împotriva rușilor, în cazul unui conflict armat ce părea iminent între puterile din Apus și Rusia. Spre exemplu: construirea buncărului de la Solonț-Utorea în apropiere de Moinești, unde am depozitat armamentul pe care-l aveam, urmând să mai construim și altele. Am făcut acest lucru deoarece ca români aveam obligația morală și patriotică să nu stăm nepăsători, ci să ne punem în slujba neamului. Acesta a fost pilonul principal al organizării și rezistenței noastre.

18. Cine trebuie să stabilească adevărul și să poarte răspunderea pentru morții Revoluției din Decembrie '89?

Acest lucru ar trebui să poarte de la conducerea țării, dar nu este posibil deoarece vinovații de ieri sunt cei ce ne conduc astăzi țara. Adevărul pentru morții din decembrie 1989 va rămâne ascuns, așa cum vor rămâne necunoscuți și cei ce au împușcat mii de oameni și i-au aruncat în gropi comune, fapte cu care se pot mândri comuniștii de ieri și neocomuniștii de azi.

19. Ce credeți despre adevărurile cunoscute și necunoscute ale comunismului?

Forțele oculte care au inventat comunismul și cei care l-au încurajat, susținut și s-au folosit de el nu vor da niciodată în vileag scopul pentru care a fost conceput și nici genocidul ce a avut loc în țările unde a fost experimentat.

20. Cum a fost posibilă înăbușirea anticomunismului românesc manifestat înainte de impunerea forțată a regimului comunist?

Omenirea a fost și este condusă de cei ce au conceput comunismul și l-au experimentat în mod special în țările creștine. România era condusă de oameni impuși de la Paris sau Londra, care la rândul lor erau conduși de francmasonerie. Când unii oameni au încercat să prezinte adevărata față a comunismului și pericolul pe care îl reprezintă s-a trecut la represalii, suprimându-i, cum a fost Corneliu Z. Codreanu și întreaga elită legionară, iar altora cumpărându-le sufletul, cum a fost Nicolae Iorga, părințele naționalismului, înainte de primul război mondial.

21. Ce tip de libertate există în prezent, în anul 2002, în România?

O libertate caracterizată prin confuzie, în care se remarcă minciuna și hoția, de care știe să se folosească clasa politică în propriu interes și nu în folosul țării sau al omului de rând. Conducătorii noștri se laudă cu libertățile ce duc la degradare morală spre a abate

atenția omului de la ceea ce fac ei. La noi nu se face nici o deosebire între o libertate constructivă și alta distructivă, de exemplu: prostituția, dezmățul etc.

22. Ce tip de democrație există în România anului 2002?

O democrație originală, creată de comuniști în interesul lor, o democrație benefică pentru comuniști, dar distructivă pentru societate, în mod special pe plan moral.

23. Cum se prezintă clasa politică românească, comparativ cu cele ale țărilor Europei de Est?

Lamentabil, caracterizată prin servilism, lipsă de demnitate în exterior și în interior demagogic și fătărnice, având ca armă de apărare tupeul și minciuna.

24. Este corectă asocierea (făcută de oamenii simpli) între oamenii politici ai României contemporane și sărăcia din țară? Democratizarea unei societăți depinde de moralitatea oamenilor politici aflați la guvernare?

Sărăcia din România a început odată cu ocuparea țării de hoardele comuniste, care au luat tot ce au găsit în cale, cu sprijinul oamenilor politici din perioada comunistă a acelor vremuri. În timp ce populația trăia într-o neagră mizerie, regimul comunist oferea sute de milioane de dolari "ajutor frățesc" altor țări aflate sub oblăduirea Moscovei. Ne sacrificăm mereu pentru interesele altora în loc să privim în propria curte. Or, țara a ajuns pe mâinile unor politicieni incapabili, care caută să se îmbogățească cât mai repede, fără muncă și corupți până în măduva oaselor, mari amatori de plimbări în toate colțurile lumii, pe banii statului, adică a contribuabilului român.

Democratizarea nu depinde numai de moralitatea celor de la guvernare. Pentru a face acest pas populația trebuie mai întâi pregătită. La noi democratizarea ne-a găsit nepregătiți și dezorientați după 50 de ani de comunism, de ea profitând în special impostorii și exorcii, așa cum s-a întâmplat și la instalarea comunismului. Democratizarea și progresul unei țări depind în mare măsură și de valoarea și moralitatea oamenilor politici aflați la guvernare, dar țara noastră duce o mare lipsă de ei.

25. Dacă Corneliu Coposu ar mai trăi și în prezent, ce i-ați spune?

I-aș spune că în partid trebuie să-l intereseze mai întâi calitatea oamenilor și nu cantitatea. Se știe că valoarea atrage mulțimea. I-aș recomanda să-și păstreze oamenii de valoare din partid. Dacă apar diferende personale ele trebuie să fie rezolvate în afara

partidului. Să se ocupe mai mult de tineret. Să fie mai atent când face declarații cu scop propagandistic, care pot crea antipatii sau proteste (spre exemplu afirmația: "În Mișcarea Legionară se înscriau numai femeile urâte).

26. Ce ar trebui să facă intelectualii din România, pentru a se opune marasmului pe care îl trăim?

Intelectualii români nu trebuie să uite că și ei fac parte din neamul acesta și că, în vremuri grele, au obligația morală de a nu rămâne indiferenți. Intelectualii au un rol foarte însemnat în viața unui popor și sunt obligați să se integreze în ființa neamului și în vremuri bune și în vremuri grele. Prezența intelectualului în mijlocul neamului poate fi hotărâtoare în viața acestuia.

27. Vă simțiți un om liber în România anului 2002?

Mă simt liber pentru că pot spune și face ce-mi dictează conștiința, fără a-mi fi teamă. Dar, libertatea diferă de la individ la individ. Țăranul se simte liber pentru că nimeni nu-l mai obligă să meargă duminica la arat sau ce să cultive pe pământul său. Muncitorul se consideră liber pentru că poate să blocheze drumurile publice sau să pretindă mărirea salariului, deși întreprinderea merge tot mai prost. Tineretul se simte liber pentru că poate țipa pe stradă la orice oră din zi și noapte sau poate să se comporte cum dorește în localuri publice. Pentru intelectuali libertatea este dependentă de factorul politic și de îmbogățiri. Nichifor Crainic spunea: "Democrația este în funcție de bani". Acelaș lucru se poate spune și despre libertatea de azi. De aceea nu sunt deloc optimist că ne vom bucura în viitorul apropiat de o libertate benefică.